



РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Я ледве зібралася із силами, щоб сьогодні дійти до роботи. Минуло п'ять днів, відколи я бачила Джессі Варда. П'ять днів муки, порожнечі й ридання.

Щоразу, як заплющую очі, — бачу його. Образи миготять: від упевненого, красивого чоловіка, який повністю закрутив мені голову, до спустошеного, жорстокого, п'яного створіння, яке мене зруйнувало. Без нього я — порожня, незавершена. Він змусив мене потребувати його. І тепер його нема.

У темряві бачу його обличчя, у тиші — чую його голос. Від його образів не втекти. Я не помічаю, що відбувається навколо: кожен звук — далекий гул, усе, що бачу, — розмитий кадр. Я в пеклі. Порожня. Розбита. Охоплена агонією болю.

Минулої неділі я покинула Джессі п'яним і розлюченим у його пентхаусі. Відтоді — жодної звістки. Я просто

пішла, залишивши його кричати й хитатися посеред кімнати. Ні дзвінків, ні повідомлень, ні квітів... нічого.

Сем досі регулярно з'являється в Кейт — напівголий, як завжди, — але він добре знає, що про Джессі зі мною краще не говорити. Мовчить і тримається осторонь. Мабуть, бути поруч зі мною зараз суцільний біль. Як чоловік, якого я знаю всього кілька тижнів, може викликати в мені такі почуття? Але за цей короткий час я встигла дізнатися: він — пристрасний, гарячий і владний. Але водночас ніжний, турботливий і надійний, як гора. Я страшенно сумую за тим Джессі. Але п'яний, спустошений чоловік, якого я знайшла в пентхаусі, — не той Джессі, в якого я закохалася. Я біз радістю прийняла всі його складні, дратівливі риси — щоб тільки не бачити його бридку версію, на яку він перетворюється після випивки.

Очевидно, те, що Джессі зірвався, — цілком моя провина. Він, хитаючись і ковтаючи слова, повідомив, що попереджав: якщо я піду — нароблю шкоди. Так, попереджав. Тільки не уточнив, яка саме буде шкода і чому. Я мала б наполягти, дізнатися більше. Але Джессі майстерно мене відволікав, поглинаючи цілком. Я втратила зв'язок із реальністю, засліплена бажанням, потопаючи в його несамовитості. Ніколи не очікувала, що він виявиться Лордом Секс-Маєтку. І вже точно не очікувала, що він виявиться алкоголіком. Я буквально дивилася на все крізь пальці.

Мені пощастило уникнути настирливих запитань Патріка щодо проекту містера Варда. Коли на рахунок «Рококо Юніон» впало сто тисяч фунтів — щедрий подарунок від містера Варда, — я була безмежно вдячна. Такий аванс дозволив мені відмахнутися від Патріка вигаданим відрядженням, яке нібито тримає містера

Варда за кордоном і ставить проєкт на паузу. Я знаю, що рано чи пізно доведеться з цим розібратися. Просто зараз я не маю на це сил. І не знаю, коли матиму. Можливо, ніколи.

Бідолашна Кейт так старається витягти мене з тієї чорної діри, в яку я сама себе загнала. Вона намагається зайняти мене чим завгодно: йогою, випивкою у пабі, прикрашенням тортів. Але мені куди краще гнити в ліжку. І щодня, без винятку, вона приходить до мене на обід. Хоча я нічого не їм. Мені й ковтати важко, не те що проштовхнути їжу повз той клубок у горлі, який ні на мить не зникає.

Єдине, чого я зараз чекаю, — це ранкова прогулянка. Я однаково не сплю, тож витягти себе з ліжка о п'ятій ранку — не така вже й проблема.

У тиші свіжого ранкового повітря я прямую до того самого місця в Грін-Парку, де колись звалилася з ніг від виснаження — того ранку, коли Джессі тягав мене вулицями Лондона під час одного зі своїх катувальних марафонів. Я тихо сідаю, перебираючи пальцями вкриті росою травинки, аж поки сідниці не німіють і не промокають — тоді я повільно підіймаюся, щоб повернутися і якось налаштувати себе на ще один день без Джессі.

Скільки ще я так витримаю?

Завтра мій брат Ден повертається до Лондона після візиту до батьків у Корнуоллі. Я мала б радіти, оскільки ми не бачилися вже пів року. Але де мені взяти сили, щоб вдягти маску?

На столі різко дзеленчить телефон, вириваючи мене з марень і ритмічного постукування ручкою. Це Рут Квін. Подумки зітхаю. Рут — нова клієнтка, і вже зараз зрозуміло, що з нею буде непросто. У вівторок вона за-

телефонувала й зажадала зустрічі того ж дня. Я пояснила, що зайнята, і запропонувала звернутися до когось іншого, але вона наполягла, що хоче саме мене, і зрештою я погодилася на найближчий час — тобто на сьогодні. Відтоді вона дзвонить щодня, щоб нагадати.

— Міс Квін, — вітаюся втомлено.

— Аво, як ти?

Вона завжди питає, як я, — це, мабуть, мило. Хоча правду я їй ні за що не скажу.

— Усе добре. А ви як?

— Так-так, усе чудово, — щебече вона. — Я просто хотіла уточнити щодо нашої зустрічі.

— Четверта тридцять, міс Квін, — повторюю. Уже третій день поспіль. Здається, я сама себе відваджую від цієї роботи.

— Прекрасно, з нетерпінням чекаю.

Я кладу слухавку й повільно видихаю, намагаючись заспокоїтися. Що я взагалі собі думала, коли вирішила завершити п'ятницю новою клієнткою — та ще й такою складною?

Вікторія влітає до офісу, її довге біляве волосся розсипалося по плечах. Вона має якийсь інакший вигляд. Вона помаранчева!

— Що ти наробила? — питаю, щиро стривожена. Я зараз бачу не надто чітко, але колір її шкіри ні з чим не переплутати.

Вона заковчує очі, дістає з сумочки «Малберрі» компактне дзеркальце й оглядає обличчя.

— Не починай! — попереджає вона. — Я просила бронзовий тон. — Вона береться терти обличчя серветкою. — Та дурепа взяла не той флакон. Я схожа на сирну паличку! — бурчить і далі тре щоки, сопучи й пихкаючи.

— Тобі потрібен скраб і душ, — раджу, повертаючись до комп'ютера.

— Не можу повірити, що це відбувається зі мною! — вигукує вона. — Дрю веде мене сьогодні на вечерю. Він утече, щойно мене побачить!

— Куди йдете? — запитую.

— У «Ланганс». Мене сплутають із якоюсь третьосортною знаменитістю. Я не можу піти, маючи такий вигляд!

Для Вікторії це справжня катастрофа. Вона зустрічається з Дрю всього тиждень. Ще одні стосунки на тлі мого життєвого безладу. Усе, чого мені зараз бракує, — це щоб Том зайшов і заявив, що одружується. Егоїстично, але я не здатна ні за кого радіти.

Саллі, наша офісна Попелюшка на всі руки, вискакує з кухні й завмирає, щойно бачить Вікторію.

— Ого! Вікторіє, у тебе все добре? — питає вона, а я тихо усміхаюся, ловлячи її стривожений погляд. Усі ці косметичні штуки — геть поза межами розуміння нашої простої Саллі.

— Усе чудово! — огризається Вікторія.

Саллі тікає до безпечного місця, канцелярської шафки, рятуючись від розлюченої Вікторії та ще більш пригніченої мене.

— Де Том? — питаю, намагаючись відволікти Вікторію від її катастрофи з автозасмагою.

Вона з грюком кидає дзеркальце на стіл і різко повертається до мене. Якби в мене були сили, я б засміялася. Вона має жахливий вигляд.

— У місіс Бейнс. Схоже, кошмар не закінчується, — бурчить, куйовдячи свої біляві локони навколо обличчя.

Я залишаю Вікторію з її сьйнистим обличчям і повертаюся до екрана, безцільно витріщаючись на нього.

Я просто не можу дочекатися, коли цей день закінчиться, щоб заповзти в ліжко, де мені не доведеться нікого бачити, чути чи терпіти.

Я прибуваю до розкішного таунхауса на Лансдаун-Кре-сент¹ точно вчасно, і двері мені відчиняє міс Квін. Я неабияк здивована — її голос зовсім не відповідає зовнішності. Я уявляла собі старомодну незаміжню вчительку гри на фортепіано, але виявилось, що я ще й як помилялася. Вона дуже приваблива: довге біляве волосся, великі блакитні очі, ніжна світла шкіра. Жінка вдягнена в елегантну чорну сукню і босоніжки на височенній танкетці.

Вона усміхається:

— Ти, мабуть, Ава. Проходь, будь ласка.

Жінка веде мене до кухні, яка схожа на жахливий привіт із сімдесятих.

— Міс Квін, ось моє портфоліо, — простягаю їй теку, і вона бере її з невдаваним інтересом. У неї справді тепла усмішка, щира. Можливо, я зовсім неправильно її уявляла.

— Називай мене Рут. Я багато чула про твою роботу, Аво, — каже вона, переглядаючи файл. — Особливо про «Люссо».

— Справді? — звучить, ніби я здивована, хоча насправді ні. Патрік у захваті від того, як «Рококо Юніон» виграв від піару «Люссо». Я б воліла забути все, що пов'язано з цим проєктом, але, схоже, це не так просто.

— Звісно! Усі про це говорять. Ти зробила неймовірну роботу. Хочеш щось випити?

¹ Елітна вулиця в районі Ноттінг-Гілл, Лондон, відома своєю архітектурною спадщиною, історичними будівлями та високими цінами на нерухомість. — Тут і далі прим. перекл.

— Від кави не відмовлюся, дякую.

Жінка усміхається й береться до справи.

— Сідай, будь ласка, Аво.

Я вмощуюсь і дістаю теку з брифом.

— Отже, Рут, з чим я можу вам допомогти?

Вона сміється й розмахує чайною ложкою в бік кімнати:

— Ти ще питаєш? Жах, правда ж? — вигукує, повертаючись до заварювання кави.

Так, це й справді жах. Але я не збираюся театральньо хапатися за голову через це коричнево-жовте неподобство з фальшивою цегляною стіною.

Вона продовжує:

— Очевидно, я хочу ідеї, як зробити з цього цукерочку. Думала знести стіну й облаштувати простору кімнату для відпочинку. Зараз покажу.

Вона простягає мені каву й жестом запрошує пройти до наступної кімнати. Там інтер'єр не менш гнітючий, ніж на кухні. Рут здається досить молодою — років тридцяти п'яти, можливо — тож я припускаю, що вона нещодавно переїхала. Цього місця пензель не торкався уже років сорок.

Після години обговорень я вже точно розумію, чого прагне досягти Рут. У неї гарне бачення.

— Я підготую кілька варіантів дизайну відповідно до вашого бюджету й побажань, — кажу я, збираючись іти. — І надішлю вам їх разом із моїм прайс-листом. Є щось особливе, що варто врахувати?

— Ні, зовсім нічого. Очевидно, я хочу всі базові зручності, які зазвичай є на кухні, — відповідає вона, простягаючи руку. Я чемно потискаю її. — Як от винний холодильник, — сміється вона.

— Безумовно, — натягнуто усміхаюся я. Саме лишень слово «алкоголь» змушує кров застигати в жилах. — Я зв'яжусь з вами, міс Квін.

— Просто Рут, будь ласка! — усміхається жінка й хитає головою. — Чекатиму з нетерпінням, Аво.

Волочуся вулицею до будинку Кейт, сподіваючись, що її немає, — тоді я зможу тихо втекти до своєї кімнати, перш ніж вона знову активує операцію «Підбадьорити Аву».

— Аво!

Зупиняюся й бачу Сема, який висовується з вікна своєї машини, повільно їдучи поруч.

— Привіт, Семюеле, — натягнуто усміхаюся я, не зупиняючись.

— Аво, тільки не вступай до клубу «Роздратуй Сема» разом зі своєю зловісною подружкою. Інакше мені доведеться з'їхати.

Він паркується, виходить зі свого «порше» й підходить до мене на тротуар біля дому Кейт. Вигляд має, як завжди, розслаблений: безглуздо широкі шорти, футболка з «Роллінг Стоунз», а каштанове волосся — у повному безладі.

— Мені шкода. То ти вже остаточно переїхав? — питаю, зводячи брову. У Сема є шикарна квартира біля Гайд-парку, набагато просторіша, але оскільки майстерня Кейт розташована прямо на першому поверсі її будинку, вона наполягає, щоб він жив у неї.

— Та ні. Кейт сказала, що ти повернешся о шостій. Я сподівався тебе застати, — раптом він починає нервувати, і це змушує мене почуватися дуже некомфортно.

— Усе гаразд? — питаю.

Він усміхається, але усмішка не доходить до ямочки на щоці.